

РЕШЕНИЕ

№ 4774

гр. София, 12.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 20.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **1385** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 171, т. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на И. Е. Г., чрез адв. Б. К. от САК, с посочен съдебен адрес в [населено място], [улица], вх. А, първи надпартерен етаж, вдясно, срещу принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 5, б. "б" ЗДвП, изразяваща се в преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, по отношение на л.а., марка „М.“, модел „ГЛ 450 4 М.“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на жалбоподателя, приложена на 03.02.2022 г. от А. Б. Л. на длъжност „Инспектор контрол паркиране“ при [фирма].

В жалбата се излагат доводи за нищожност на описаната ПАМ, а при условията на евентуалност за нейната незаконосъобразност, поради противоречието ѝ с материалноправни разпоредби и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Изложени са подробни съображения за липса на компетентност на издателя на ПАМ. Твърди се, че не са налице визираните в чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП предпоставки за упражняване на властническата компетентност, т.к. автомобилът не е бил паркиран в нарушение на правилата за движение, нито е създавал опасност и не е правил невъзможно преминаването на другите участници в движението. Претендира се прогласяване на нищожността на процесната ПАМ, евентуално – нейната отмяна като незаконосъобразна, ведно с присъждане на сторените в производството разноски.

Ответникът – А. Б. Л. на длъжност „Инспектор контрол паркиране“ при [фирма], в писмено становище от 24.03.2022 г. и допълнително в с.з., чрез адв. М. Г., оспорва основателността на жалбата. Претендира разносики за заплатен адвокатски хонорар съгласно приложен списък по чл. 80 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) и доказателства за извършено плащане.

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по основателността на жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 03.02.2022 г. около 11:45 часа жалбоподателят И. Е. Г. паркирал собствения си лек автомобил марка М. в [населено място], на [улица] в района на кръстовището с [улица].

Автомобилът е бил възприет от служители на „Център за градска мобилност“ - И. Б. Р. и С. Ф. З., които по това време изпълнявали служебните си задължения със специализиран автомобил № 65. След като преценили, че автомобилът е паркиран в нарушение на ЗДвП същите осъществили контакт с А. Б. Л. на длъжност „Инспектор контрол паркиране“, чрез таблет, при което на последния бил показан автомобила на жалбоподателя. След извършена преценка А. Л. разпоредил принудителното преместване на автомобила, като е приел, видно от съставения констативен протокол, че жалбоподателят е извършил нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП. На автомобила били изготвени снимки, след което е преместен на специализиран паркинг „С.“.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активноегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

В случая спрямо собствения на жалбоподателя автомобил е приложена ПАМ по чл. 171, т. 5 ЗДвП – „преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач“.

Съгласно чл. 167, ал. 2, т. 1 ЗДвП служби за контрол, определени от кметовете на общините контролират в населените места изправността и състоянието на пътната настилка, пътните съоръжения, пътната маркировка, средствата за организация и регулиране, както и спазването на правилата за паркиране от водачите на пътни превозни средства, на правилата за движение от пешеходците, на правилата за движение от водачите на индивидуални електрически превозни средства, движещи се по велосипедна инфраструктура и на правилното използване на алармените инсталации, монтирани в пътни превозни средства за тяхната охрана. В съответствие с тази разпоредба нормата на чл. 168, ал. 1 с.з. посочва, че определените от министъра на вътрешните работи длъжностни лица от службите за контрол и/или длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя, могат да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано пътно превозно средство на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач. Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон (чл. 189, ал. 1 ЗДвП).

Със Заповед № СОА21-РД95-62/11.03.2021 г. на кмета на Столична община, на основание чл. 44, ал. 1, т. 1, т. 7 и т. 8 и ал. 2 от Закона за местното самоуправление и

местната администрация и посочените по-горе разпоредби на чл. 167, ал. 2, чл. 168, ал. 1, чл. 171, т. 5, б. "а", "б" и "г" и чл. 189, ал. 1 ЗДвП, са одобрени ред и условия за контрол на неправилно паркирани превозни средства на територията на Столична община /л. 23, /. Съгласно т. 1, Раздел II от заповедта, оперативната дейност по принудително преместване на неправилно паркирани ППС на територията на Столична община се осъществява от общинското дружество [фирма], чрез дирекция "Паркиране и мобилност", определена за служба за контрол по чл. 167, ал. 2 ЗДвП. В т. 3 е посочено, че принудителното преместване на ППС се осъществява само след констатиране на нарушението, като т. 3.2 определя за компетентен по ЗДвП или Наредбата за организация на движението на територията на Столична община (НОДТСО) - служител на [фирма] на длъжност инспектор, контрол на паркирането или контрольор автомобилен транспорт, той и инспектор.

В изпълнение на цитираната заповед на кмета на Столична община, със Заповед № РД-09-69/01.06.2021 г. на изпълнителния директор на [фирма] /л. 28/ е определен списък на длъжностните лица от [фирма], които да осъществяват ПАМ „принудително преместване“ спрямо паркираните в нарушение на ЗДвП и на НОДТСО ППС, като в т. 5 фигурира А. Б. Л. Приложен е Трудов договор № РД-12-1П-12/07.04.2021 г. /л. 76/ и Допълнително споразумение към него от 29.10.2021 г., видно от които Л. заема длъжността „Инспектор, контрол паркиране“ в [фирма].

При тази доказателствена съвкупност и с оглед проследената по-горе нормативна регламентация, съдът намира, че обжалваната ПАМ е валидна, като приложена от материално и персонално компетентен орган, поради което възражението за липса на компетентност на упражнялия властническото правомощието орган е неоснователно.

По отношение на изискването за форма на акта, въздигнато като основание за неговото оспорване съгласно чл. 146, т. 2 АПК:

Съгласно чл. 172 ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая се касае за заповед по т. „б“ на чл. 171, т. 5 ЗДвП, за която не е въведено изискване за писмена форма, поради което разпоредждането за принудителното преместване може да бъде издадено и в устна форма.

Що се отнася до неговата материална законосъобразност:

Безспорно е, че ПАМ са форма на държавна принуда. Поради това, основанията за прилагането им, органите, които ги прилагат, и правните субекти, спрямо които се прилагат, мерките за въздействие и редът за прилагането им, са нормативно императивно установени. Недопустимо е разширително тълкуване на разпоредбите по прилагането им.

Процесната ПАМ намира своето правно основание в разпоредбата на чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП, съгласно която за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителната административна мярка преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или

прави невъзможно преминаването на другите участници в движението.

Цитираната правна норма съдържа три отделни хипотези, реализирането на които дават правомощие на компетентния орган да приложи ПАМ "преместване на ППС без знанието на неговия собственик", а именно: 1. ППС е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство; 2. ППС е паркирано по начин, който създава опасност за другите участници в движението; 3. ППС е паркирано по начин, който прави невъзможно преминаването на другите участници в движението.

В настоящия случай, видно от приложения на л. 49 констативен протокол, издателят на разпоредбата за прилагане на процесната ПАМ е приел за нарушена разпоредбата на чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП, според която престоят и паркирането са забранени на кръстовище и на по-малко от 5 метра от тях, т.е. административният орган е упражнил правомощието си в първата хипотеза на ч. 171, т. 5, б. "б" ЗДвП – автомобилът е паркиран в нарушение на правилата за движение. В тази хипотеза обаче е необходимо да се установи, освен че ППС е паркирано в нарушение на правилата за движение, но и на място, обозначено с неподвижен пътен знак, предупреждаващ принудителното му преместване. Видно от приложената по делото схема на организацията на движението на процесното кръстовище /л. 72/, такъв знак липсва. От свидетелските показания на служителите, приложили фактически ПАМ, също не се установява наличие на предпоставките, визирани в първата хипотеза на чл. 171, т. 5, б. "б" ЗДвП.

Не се установяват и обстоятелства, визирани в другите две хипотези. Видно от снимковия материал автомобилът е паркиран до тротоара, което не пречи движението по улицата. Ширината на уличното платно е такава, че позволява преминаването както на автомобили, така и на пешеходци. Според показанията на свидетеля Р. автомобилът е възпрепятствал преминаването на пешеходците, които се „удрят“ в колата. В тази насока са изявленията и на другия свидетел З.. Но от снимковия материал се установява, че тротоарът е снабден с антипаркинг елементи, поради което не може да се приеме, че движението на пешеходците е било действително затруднено.

За да е приложима принудителната мярка по чл. 171, т. 5, б. "б" ЗДвП е необходимо не само да е налице нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП. Законодателят ясно посочва, че паркирането следва да е по начин, който създава опасност за другите участници в движението или прави невъзможно тяхното преминаване. Следователно, само по себе си нарушението на чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП не значи автоматично изпълнение и на предпоставките на чл. 171, т. 5, б. "б." ЗДвП (в този смисъл Решение № 1211 от 4.02.2016 г. на ВАС по адм. д. № 4905/2015 г., VII о., Решение № 4124 от 25.03.2013 г. на ВАС по адм. д. № 24/2013 г., VII о., Решение № 3381 от 11.03.2014 г. на ВАС по адм. д. № 10014/2013 г., VII о., Решение № 4451 от 4.04.2018 г. на ВАС по адм. д. № 12639/2016 г., VII о.). В представения по делото констативен протокол на органа, приложил принудителната мярка, липсва дори посочване, че начинът, по който автомобилът е паркиран, е създавал опасност за другите участници в движението или е правел невъзможно тяхното преминаване. В тази връзка ако такава опасност или пречка за другите участници в движението е съществувала, то е следвало да бъде ангажирана отговорността на жалбоподателя за нарушение на чл. 98, ал. 1 т. 1 ЗДвП, а не за такова по чл. 98, ал. 1, т. 6 с.з.

С оглед изложеното съдът намира, че в случая не е изпълнен фактическият състав на чл. 171, т. 5, б. "б" ЗДвП, регламентиращ условията за прилагане на ПАМ от този вид, което сочи основателност на иницирираното оспорване.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 АПК основателна се явява и претенцията на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски, поради което [фирма] следва да бъде осъдено да заплати на И. Е. Г. сума в размер на 310 лв., от които 300 лв. заплатено адвокатско възнаграждение съгласно представения договор за правна защита и съдействие и уговорката по т. 2 от него, и 10 лв. - държавна такса.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ принудителна административна мярка по чл. 171, т. 5, б. "б" от Закона за движението по пътищата, изразяваща се в преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, по отношение на л.а., марка „М.“, модел „ГЛ 450 4 М.“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на И. Е. Г., приложена на 03.02.2022 г. от А. Б. Л. на длъжност „Инспектор контрол паркиране“ при [фирма], [населено място].

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на И. Е. Г. разноски по делото в размер на 310 (триста и десет) лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд - София-град пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: